

Alagutak a hóban

Havaztam volna magam is —,
 de lám, hogy megeredt!
 Hatalmas, vad pelyhekben hull a hó
 a szülőföld felett.
 Térdig, derékig, torkig ér,
 suttogva fojtogat,
 parázna habzás-lepi el
 a toronygombokat.

S már égisgerő hóban a táj!

Moccanatlanul
 e Nagy Pólyában a lét
 hallgatni tanul.
 Kaszák és kések éle
 mennyböltig bebugyolálva,
 fuldoklón fordul fehérbe.
 a falvak szuszogása,
 nem köccan kő a kőhöz,
 hőtömte szájjal szól, aki beszél,
 nagy havak gyomrában az értelem
 békésen
 elüldögél.

Alagutakat a hóban!
 Milljomnyi, egymást kereső utat!
 Itt a szívdobogás is havat olvaszt,
 s álmok keringnek
 az öröm és kín
 eltömíthetetlen járatain.
 Városok, falvak szívhangja hallik,
 kásásodik a tél tömött fehérje —,
 okos szenvedély, kétkedő hit,
 működtessétek egymást kereső
 tekinteteink
 lézereit!

Alagutakat a hóban!

Hú szándék, mozdulat,
 törékeny álom, didergő elme
 ne éljen a hó húsában
 örökre elkeverve.

*S ha majd a mennyei vatta
szánkából kifordul,
s nem a fagy bandái zenélnek,
viduljon taposó táncra a láb,
olvasszon világ-nagy termeket
körénk az Ének!*

JÉKELY ZOLTÁN

A Kő-ördög fohásza

[KOLOSTOR-TEPLOMON]

*Ki rût ábrázatom
a kőből kifaragta,
hozzám hasonlított.
A klastrom szűzeit
napestig leste itt...
Én is e g y pillanatra
lesek hat százada;
érezem, közeledik!*

*Oldódj, majom-pofám
irtóztató grimásza!
Elömlő holdvilág,
mosolygássá fűröszd!
Kapjon ölébe már
egy holdkóros apáca,
s maradjok ott szobor
szentéltű combja közt!*

(Rajnamente, 1970)

Kertben, kegyelmi pillanat

[M. B. B. KÖNYVÉBE]

*Sem autódurrogás, se repülőmotor,
ezt a csodát az Isten is csodálja.
Hát még milyen csoda e csendben, amikor
szellőtől zendül a diófa orgonája!*

1977